

Somogyi Károlyné felvétele

Rend a Nagykörúton

Ritka pillanat Szegeden: mindenütt működnek a közlekedési lámpák. Azok is, amelyeket az utóbbi időben oly sokszor nem lehetett rábírni, hogy dirigálják a forgalmat a Nagykörút és Petőfi Sándor sugárút sarkán. Erre alapos okuk volt, mert egy gázos törése miatt a gáz beszivárgott alkatrészeikbe, s így használatuk veszélyessé vált. A hibát kijavították, s ismét rend van a forgalmas kereszteződésben

A közlekedés idei programja

A szállítási dolgozók közvéleménye térszékében pénteken a múlt évi munka tapasztalatairól és az idej feladatokról tárgyalt a Közlekedési és Szállítási Dolgozók Szakszervezetének Központi Vezetősége.

Dr. Csanádi György közlekedés- és postaügyi miniszter értékelte az ágazat múlt évi munkáját és ismertette az 1972. évi terveket. Többek között elmondta, hogy tavaly a közlekedési vállalatok 4 százalékkal több utast, s 7 százalékkal több árut szállítottak, mint az előző évben.

Az idén a közlekedési koncepcióknak megfelelően a vasúti áruszállítás mérsékelten, a közúti áruszállítás pedig továbbra is nagyobb ütemben, mintegy 9 százalékkal emelkedik. Hasonló a helyzet a személyszállításban is, mert vasúton az utasforgalom némi csökkenésével, a

közúti közlekedésben pedig 5 százalékos növekedéssel számolnak. Az útéptetés ütemével összhangban az idén újabb településeket kapcsolnak be az országos autóbushálózatba. Új járművek beállításával pedig javítják az utazási körülményeket, a munkás- és tanulójáratokat. A tanácsai közlekedési vállalatok az utasok számának 2 százalékos növekedésére számítanak. Ezen belül a villamosközlekedésben várhatóan 2–2,5 százalékkal csökken, az autóbushálózatban pedig 4,5–5 százalékkal emelkedik az utasforgalom. A közhasználatú közúti közlekedés eszközfejlesztési lehetőségei korlátozottabbak, mint az előző évben. Ezért a tervbe vett fejlődést elsősorban a kapacitás jobb kihasználásával, a belső tartalékok kiaknázásával, tehát intenzívebb gazdálkodással kell megalapozni.

A gépkocsialomány gyors fejlődése miatt nagy feladatok hárulnak az autójavító iparra. Ezért az idej terv az Autófenntartó Ipari Tröszt javító kapacitásának 7 százalékos emelését irányozza elő, s ezen belül a karbantartásban 12 százalékos növekedést kell elérni. Sok gondot okoz még a pótkalkuláció, s a jelzések szerint az idén sem lesz sokkal jobb a helyzet, mint tavaly. Az alkatrészforgalom egyszerűsítése érdekében az évben nagy változásokat tervez az Autóker. Szétválasztják az alkatrészek nagy- és kiskereskedelmét.

Dr. Csanádi György elmondta, hogy az idén és a következő években is rendkívül nagy feladatot jelent a városi, s elsősorban a budapesti közlekedés fejlesztése.

Végezetül dr. Csanádi György arról tájékoztatta a központi vezetőségi ülés résztvevőit, hogy a SZOT-tal és a Belügyminisztériummal közösen számos intézkedést készítenek elő a közúti közlekedés biztonságának növelése érdekében, a baleseteket előidéző okok csökkentésére. Többek között sor kerül a KRESZ bizonyos változtatására, átalakítására, és a sebesség korlátozására is.

A tanácskozáson Mátyási Árpád, a szakszervezet titkára ismertette azokat a teendőket, amelyekkel a szakszervezeti bizottságok segíthetik a vállalatok idej feladatainak teljesítését.

Magyar—szovjet felsőoktatási egyezmény

Pénteken a Művelődéstügyi Minisztérium és a Szovjetunió felsőfokú és középfokú szakoktatási minisztériuma között két évre szóló megállapodást írtak alá. Az egyezmény értelmében az idén nyáron 31 magyar felsőoktatási intézmény 70 csoportban együttvéve 1200 diákot küld a Szovjetunió hatvan egyetemére és főiskolájára, nyári szakmai gyakorlatra.

Szabad a pálya

A társadalmi méretű boldogulás nálunk nemcsak azért lehetséges, mert tag horizontú békében élünk, hanem mert tisztességes munkarendszert hoztunk létre. Igaz, sokat küszködünk, vitatkoztunk, de végülis eljutottunk egy olyan magaslatra, ahonnan nézve már egy kicsit szűgyelljük a múltat, az ügyetlenségekkel is terhes tegnapot. Pedig inkább büszkeséget érezhetnénk. Ezer veszélyen és buktatón át értük el, hogy szívesen jönnek hozzánk külföldi turisták, a nyugati üzleti körök túljegyezték államkölcsönünket, kiváló szakmunkásaink pedig 4000–5000 forintos keresetről beszélnek ország-világ hallatára a tévében. Olykor, ha kicsit jobban csináltuk, el-elszaladt ugyan velünk a ló, de a mindent megújítani és helyrehozni képes igyekezettel visszatértünk a rendes kerékvágásba.

Rengeteg tapasztalatot halmoztunk föl. Ezek most arra is jók, hogy fölhoztunk a hurráoptimizmussal, hogy soha többé ne elégedjünk meg a statisztikai szemlélettel, és ne csak az állam érdekeire ügyeljünk, hanem az egyének gondjaira is. Tudunk örülni a szocializmus áldásainak, de van időnk, türelmünk meghallgatni a szűkösebben élők panaszait is, hogy segíthessünk, ahol lehet.

Mindig azt akartuk, hogy a munka és annak hatása kifejeződjék a jövedelmekben. Nem hiába. Vannak már olyan tudósok, szakértők, művészek, akik akár tízszer is többet keresnek, mint a ruhagyári varrónő, s ezt magától értetődőnek fogjuk föl. Azt hiszem, nyilvánvaló: nem a munkásokat becsüljük le ezzel, hanem az eredményes kutatás, szervezés és újítás anyagi elismerésével éppen erősíteni igyekszünk a munkáshatalmat. A gondolkodó típusú emberek azt mondják, ebben nincs is kivétel, a szocializmus alapelveinek érvényesítése nem sérti a dolgozók igazságérzetét. Csak ott van a hiba, amikor látják, hogy itt is, ott is „pofára” osztják el a pénzeket, amikor felesleges adminisztrátorok, kifürkészhetetlen földadati ügyelgők zsebelik be valamilyen úton-módon mások szellemi és fizikai erőfeszéseinek gyümölcsét. Hát még azok mennyit tesznek el, akik saját számlára üzletelnek! S az a pimaszság, amikor a tolvaj kiált fogdmegyet, tehát amikor a havi negyvenezret gyanús eszközökkel összeharcsoló „menő fej” lármázik, hogy „az állam emelje föl az 1800 forintos fizetésüket”.

Ugye elég világos, mire megy ki az eftajta bolondbeszéd? Arra, hogy elterelje a figyelmet a zavarosban halászók üzelméről. Arra, hogy a gyári szalagok mellett görnyedők, a hőségben, fagyos hidegben, vagy gyötrelmes éjszakai műszakokban dolgozó százazrek szemében jó fiúkká váljanak, ugyanakkor lehetőleg minél többen a kommunistákat tegyék felelőssé a föllefethető összes bajokért. Hát ezt a célzatos szemforgatást kellene nyilvánvalóvá tenni mindenki számára. Azt volna érdemes beleplántálni a köztudatba, hogy csak a tisztességes boldogulás előtt szabad a pálya, csak azok kaphatnak zöld utat az anyagi javak szerzéséhez, akik adni is tudnak a „nagy kalapba”, a mások munkájára legyintők, a törvényekre fittyet hányó úgázdagok pedig azért létezhetnek, mert még nem elég intenzív és természetes a társadalmi ellenőrzés.

Szeretném érthetően kifejezni magamat. Nem értek egyet azzal a mostanában elég gyakori szöveggel, „hogy miért mérgeljük-

hecceljük a kisembert 50–90 ezer forintos kirakati bundákkal?” Vegye meg, akinek van rávalója, vagy annyira túlteng benne az úrhatnamság, hogy nem tud megenni nélküle. Nem ez az lényeges probléma, hiszen aki tiszta úton jut hozzá az átlagosnál jóval nagyobb jövedelemhez, annak is el kell valahogy költenie, tekintve, hogy nálunk — hála forradalmunk győzelmeinek! — nem lehet se földet, se gyárat, se bérpalotát vásárolni. S ráadásul: ugyan milyen szocializmus az olyan, ahol csak tömegcikkeket árulnak, vagyis hiányoznak a különleges izléseknek is megfelelő holmik! A pártnak és a kormánynak nem az a gondja, hogy ki mekkora autóval megy a dolga után, hanem az, hogy a lakosság többségének szerény, ám mind jobban növekvő igényeit messzemenően ki tudjuk elégíteni. „Dupla fizetéseket, és kész!” — halljuk a kategorikus „jó tanácsot”. Persze, ilyet csak közigazdaságilag teljesen laikusok mondhatnak, akik halvány fogalmuk sincs, melyek az élet-színvonal-javítás föltételei. A pénz önmagában semmi. Attól, hogy akár háromszor annyit kap belőle minden honpolgár, még egyetlen méterrel sem lesz több szövet, egyetlen kilóval sem szaporodik a borjúhús Magyarországon. Ha a kibocsátott pénzmennyiség möött nincs megfelelő árufedezet, menthetetlenül infláció kezdődik. Ez akaratunktól független törvényszerűség, s olyan egyszerű, mint a kétszerkettő. S kinek lenne jó? A fölszabadulás utáni hónapok meggyőzően tanúsítják, hogy a dolgozóknak semmiképpen.

Ha nem is magasak nálunk az átlagkeresetek, az állandó és rendszeres emelkedés nem fér kétség. Az életkörülmények állandó javítása a célunk, minden anyagi és szellemi kapacitás csupán eszköz ennek eléréséhez. S örömmel írom le: ma már bizony elég sok munkáscsaládot meg kell látogatnia például az újságitrónak, ha dokumentálni akarja, hogy különféle okok miatt élnek még közöttünk szűkölködők is. Nem okvetlenül azért szembeszökő a jómód, mert magas a családfele keresete, hanem azért, mert legtöbb helyen ketten-hárman is dolgoznak, és „összevernek” néha 4000–7000 forintot is. Levegőbe van, hogy a lakások általában szépen bútorozottak, és az OTP-kölcsönök révén a háttartást is fokozatosan gépesítik. A korlátlan munkalehetőség — valljuk be — „megfizethetetlen” ebben a mi szocializmusunkban.

Éppen ezért, mert társadalmi méreteket már túl vagyunk az „egyszer jóllakni” nyomorúságos igényeken, nem szabadna belenyugodni, hogy még ma is inkább az egyenlődi érvénysül a bérezésben. Kényelmességi, vagy népszerűségi okok miatt még a kiemelkedőbb vezető sem érvényesítik erőlyesen a munka szerinti elosztás elvét. Pedig ez a lezserség kétségkívül rontja az alkotókvet, fékezi a többre, jobbra törekvők lendületét. Azoknak kedvez, akik a „kis meló, nagy steksz” nézetnek nyitnak szabad pályát, s akik ezzel, sajnos, még manapság is szereznek bizonyos népszerűséget.

Azt mondják, ilyen az emberi természet. Alig hinném. Inkább arról van szó, hogy ebben az ügyben még nem sikerült mindenkit meggyőzőnk az igazságról.

F. NAGY ISTVÁN

Magyar-román árucser

A barátság és kölcsönös megértés szellemében lefolytatott tárgyalások eredményeként pénteken Bukarestben aláírták a Magyar Népköztársaság és a Román Szocialista Népköztársaság 1972. évi árucser-forgalmi jegyzőkönyvét.

A jegyzőkönyv további növekedést irányoz elő a két ország árucser-forgalmában. Az áru listák szerint a magyar szállításokban szerepelnek egyebek között:

szerszámgépek, kohászati, élelmiszeripari és vegyipari gépek és berendezések, tim-földgyári berendezések, fényforrásgyártó gépsorok, elektronikus csövek, különféle mérő- és ellenőrző-műszerek, orvosi műszerek és röntgenkészülékek, autóbuszok, garázsberendezések, hengereltanyagok, alumínium félgépjárműk, növényvédőszer, tűzálló téglák, pamutszövet, gyógyszerek, fogyasztási cikkek és más áruk.

A román részről előírtak között a szállítások között szerepelnek fém- és fémgyártó szerszámgépek, köölajipari berendezések, traktorok, mezőgazdasági gépek, vasúti tehervagonok, tehergépkocsik, kis haszongépjárművek, terepjáró személygépkocsik, marónátron, am-móniákszóda, karbid, aktív korom, szintetikus alkoholok és egyéb vegyipari termékek, só, fenyő- és bükk-fűrészáru, építési anyagok, bútorkészítési és más árucikkek.

Küldöttségünk hazaérkezett Moszkvából

Pénteken, tegnap hazaérkezett Moszkvából az a pártmunkás-küldöttség, amely a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának meghívására Pullai Árpádnak, az MSZMP KB titkáranak vezetésével január 19–21. között látogatást tett a szovjet fővárosban. A küldöttség tagja volt Jakab Sándor, az MSZMP KB tagja, a KB párt- és tömegszervezetek osztályának vezetője és Nagy Tibor, a KB osztályvezető-helyettese.

A delegáció eszmecserét folytatott a párt- és tömegszervezeti munka tapasztalatairól a szovjet testvérpárt Központi Bizottságának párt- és tömegszervezeti osztályán, látogatást tett az SZKP KB pártfőiskoláján. A küldöttség január 20-án fogadta I. V. Kapitonov, az SZKP KB titkára. A szívélyes, baráti légkörben folytatott megbeszélésen részt vett Rapai Gyula, hazánk moszkvai nagykövete. (MTI)

Kacérkodás a halállal

Pár napja, hogy a fagyó vizek veszedelméről írtunk. Most újból ezt kell tennünk, hogy megint óvjunk, figyelmeztessünk, mert azóta is többen kacérkodtak a halállal. A szegedi vízi rendőrsztől az életök óvásáért tegnap, késő este jöttek a szerkesztőségbe, tényeket mondva a pénteki történésekről, a Tisza jeges sodrásában.

A vízi rendőrs „vette le” az ezer veszéllyel fenyegető, zajló Tiszáról a közúti hid környékén J. L. Révai utcában, és H. A. Oskola utcában lakó általános iskolai tanulókat. Egyetemista, aztán egy vállalati dolgozó is jégtehlát „lovagolt”. Ha mindannyiuk esetében nem lép közbe a rendőrség, tán tragédia is bekövetkezik. Amikor hidegebb volt, több fel-

nőtt nem a komppal, hanem a jégen át próbált átmenni a Tiszán. Tavaly Mindszentnél éppen ezért halt meg egy ember.

A jegesedő, fagyó folyó- és állóvizek mindig szerencsétlenség okai lehetnek. Ezért megint a szülőkhöz szölkünk: ismertessék gyerekeikkel a jég veszélyeit. Csak helyeselni lehetne, ha az általános és a középiskolások tanulóknak osztályfőnöki órák is felhívják figyelmüket a jeges vizek „halálos ölelésére”. A felnőtteknek pedig — akiket illet — szintén szól a „vigyázz!” figyelmeztetés.

Az idén eddig még nem szedett halálos áldozatot a jeges víz. Kerüljük el a bajt, rajtunk múlik. Vigyázzunk!

M. S.